

No ataquen la llengua, ataquen la nació

VÍCTOR ALEXANDRE

«Tenim una concepció del món tan diferent, que constituïm una civilització diferent»

No sé què en diríem, de la persona que es passés la vida queixant-se de dolors a diferents parts del cos, ara aquí ara allà, malgrat que els metges ja li haguessin comunicat reiteradament la necessitat d'operar-se per esvaïr-los per sempre. Probablement, tips de sentir-la, acabaríem engegant-la a dida o en fugiríem només veure-la per estalviar-nos un reguitzell de lamentacions. I és que el victimisme és molt poc seductor. Tanmateix, és justament això el que fem els catalans cada cop que patim una agressió espanyola –ara l'espoliació, ara les infraestructures, ara el corredor mediterrani, ara l'Estatut, ara els ports i aeroports, ara la llengua... Ens enfitem fins al capdamunt i fem concentracions al carrer que, més enllà d'un valor testimonial, no alteren ni un mil·límetre el secular projecte espanyol d'enderroc de la nació catalana. A Madrid, mani el PP o mani el PSOE, tot continua exactament igual. Bé, igual no. Ara, a costa nostra, són més rics i tenen millors infraestructures que nosaltres. I si ells han modernitzat Espanya i han construït el Madrid actual amb els nostres diners, imaginem quina Catalunya tindríem si fóssim amos del nostre destí i, per tant, amos dels recursos que generem.

Tot i això, continuant amb la metàfora del malalt, hi ha catalans que no volen passar pel quiròfan. El quiròfan els fa por. I com que els fa por, han decidit fer de la seva vida una queixa permanent. És a dir, que conviuran amb els dolors, ara aquí ara allà, fins que es morin. Talment com si ser català fos un càstig diví que obligués, per naixement, a ser l'ase dels cops dels espanyols. I com que els cops fan mal, els catalans ens passem la vida intentant apaivagar-ne el dolor fins que el mal ens ataca per un altre costat i tornem a començar. En aquest sentit, la nostra frase 'qui dia passa any empeny' és ben il·lustrativa.

I ben conformista, també. Per això, ara que el mal ens ataca la llengua, que és una part essencial del nostre cos, sortim amb les mans al cap i no ens sabem avenir del dolor que ens fan les fiblades. No comprenem que és la nació catalana, no pas la llengua, allò que Espanya vol eliminar per sempre més. És cert que ataca la llengua, sí, però no pas perquè sigui catalana –si parléssim suomi atacaria el suomi–, l'ataca perquè sap que és l'element que la posa en evidència cada cop que afirma que Espanya i Catalunya no són nacions diferents. Però ho som. Mal que els pesi, som nacions diferents. I en som tant, de diferents, tenim una concepció del món tan diferent, que constituïm una civilització diferent. Només cal repassar la història per veure fins a quin punt és així. I la llengua és la prova més fefaent d'aquesta diferència. No és estrany que els faci tanta nosa i que la vulguin anihilar. Pensen: Morta la cuca, mort el verí.

A partir d'aquí, davant la imposició que l'espanyol sigui llengua vehicular de l'ensenyament a Catalunya, podem lamentar-nos tant com vulguem, però les lamentacions no resoldran el problema. Ni els recursos que interposem tampoc. I per dues raons, a més. La primera, perquè és la mateixa Espanya, no pas cap instància neutral, qui s'hi ha de pronunciar. I la segona, perquè recorrent a la justícia espanyola, la mateixa que ens ataca, estem legitimant-la, la qual cosa ens desarma quan dicta sentència. No té cap sentit acceptar que les regles del joc les faci l'adversari i, tot seguit, d'ordre's que sempre resol a favor seu. Bàsicament, perquè això, en el cas de la justícia espanyola, aboca Catalunya a la derrota permanent. I no hi ha res que generi més frustració que la derrota permanent. No ens hem preguntat mai per què els Estats que van ser colònies espanyoles celebren cada any el dia de la seva independència? Doncs ha arribat el moment de convertir-nos en un d'aquests Estats i de celebrar, nosaltres també, el dia de la independència de Catalunya. El dia, en definitiva, que vam tornar a sentir respecte per nosaltres mateixos. ♦

